

Arrest

nr. 264 546 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 7 november 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 14 november 2019 om internationale bescherming. Op 29 juli 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in Cúcuta. In Colombia was uw wettelijk samenwonend met F. O. J. E. (...). U bent een verpleegster van opleiding en werkte zowel in Cúcuta als in Bogota in een ziekenhuis. U verklaart dat u Colombia heeft verlaten in november 2019 omwille van bedreigingen die verband houden met de redenen waarvoor uw partner op 23 januari 2019 Colombia verliet om in België een vraag om internationale bescherming in te dienen. U verklaart dat uw partner in 2016 werd ontvoerd toen hij reisde in de buurt van de Venezolaanse grens. Hij handelde in autoonderdelen en reisde geregeld naar Venezuela. De groep eiste een grote som losgeld voor niet betaalde renta. U kreeg telefoon van de ontvoerders en nam contact op met de broers van uw man. Hij werd echter bevrijd door de politie en op een vliegtuig naar Bogota gezet. U vervoegde daar uw partner. Van 14 mei 2016 tot 30 december 2018 woonde u met uw partner in Bogota. De eerste twee maanden werkte hij in een hamburgerkraam, maar hij wilde een minder zichtbare job en begon in een callcenter te werken. Vanaf mei 2018 kreeg u regelmatig dreigtelefoons. In december 2018 kwamen twee mannen tot tweemaal toe naar jullie woonplaats om aan de conciërge informatie te vragen over uw man. Uw partner was angstig en jullie besloten terug te keren naar Cúcuta, naar het huis van zijn moeder, in afwachting dat jullie een andere plek vonden om naartoe te verhuizen. Uw partner zocht psychologische hulp bij de "Defensor del Pueblo" (bureau van de Ombudsman), die hem aanraadde om het land te verlaten. Toen jullie in het huis van uw schoonmoeder verbleven, kwamen er mensen naar uw schoonmoeder om haar te bedreigen opdat ze zou zeggen waar haar zoon zich bevond. Na twaalf dagen hebben jullie besloten om het huis te verlaten. Uw man vertrok naar Bogota, om o.a. afscheid te nemen van zijn zoon uit een vorig huwelijk en vervolgens te vertrekken naar België, op 23 januari 2019. Uw schoonmoeder ging in het huis van haar moeder wonen en u vertrok naar het huis van uw moeder, eveneens gelegen in Cúcuta. Op 24 oktober was u met uw schoonmoeder op weg naar haar huis, om er de dieren te verzorgen en kledij op te halen. Vlak bij het huis werd u gestopt door een auto. Twee individuen grepen uw schoonmoeder bij de arm en sloegen haar en vroeger haar waar haar zoon zich bevond, omdat ze nog steeds het geld wilden hebben. De mannen dreigden ermee u en uw schoonmoeder te doden. Na dit incident ging u naar een nabijgelegen politiepost, maar daar zeiden ze u dat ze u noch uw schoonmoeder konden helpen en dat u zich het beste kon verstoppen en/of uw routine afwisselen. Op 31 oktober 2019 zette u uw werk als verpleegster in het ziekenhuis stop en ging u naar Bogota. Op 07 november 2019 reisde u uw partner achterna en diende in België een vraag om internationale bescherming in op 14 november 2019. Uw partner kreeg inzake zijn vraag om bescherming een negatieve beslissing, dewelke in beroep bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest met nummer 235 682 d.d.29/4/2020. Omdat hij hier in België zijn werk verloor en er heel veel problemen waren, besloot hij terug te keren naar Colombia. U verklaart dat hij momenteel in Bogota verblijft maar ondergedoken leeft.

Bij terugkeer naar Colombia stelt u een vrees te hebben vanwege de groep die uw man ontvoerde.

Ter ondersteuning van uw vraag om internationale bescherming legt u volgende documenten neer; uw originele paspoort, een document van samenwoning dd. 17 januari 2019, een document dd. 30 oktober 2019 van aangifte van het incident van 24 oktober 2019 bij de Fiscalía (Openbaar Ministerie). U bood ook enkele apostilles aan bij documenten die eerder door uw partner werden neergelegd, alsook een print van een dreigbericht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofd van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed op grond van de

criteria van genoemde Conventie, zijnde een persoonlijke en gegronde vrees omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u uw vrees voor vervolging integraal baseert op de problemen die uw partner had ingeroepen inzake zijn vraag om internationale bescherming (CG p. 5, p.7-8-9, p.13). Uw partner F. O. J. E. (...), diende in België een vraag om internationale bescherming in op 07 februari 2019. Op 17 juli 2019 werd hem door het CG de hoedanigheid van Vluchteling alsook de subsidiaire bescherming geweigerd. Het relaas van uw partner werd als onvoldoende geloofwaardig beoordeeld. Op 16 augustus 2019 diende uw partner bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) beroep in tegen de beslissing van het CG. Op 29 april 2020 oordeelde de RVV in haar arrest met nr. nr. 235 682, dat de door uw partner ingeroepen problemen en vluchtrelaas onvoldoende geloofwaardig zijn en werd inzake zijn vraag om bescherming de beslissing van het CG gevolgd. Op 28 augustus 2020 diende uw partner een tweede vraag om internationale bescherming in. Op 08 oktober 2020 werd het dossier overgemaakt aan het CG. Omdat uit informatie aanwezig in het administratieve dossier bleek dat uw partner vrijwillig en definitief terugkeerde naar Colombia werd op 15 december 2020 de behandeling van zijn tweede verzoek om internationale bescherming beëindigd.

U verklaart dat momenteel uw partner in Bogota ondergedoken leeft, omdat hij nog steeds angst heeft (CG p.4 en p.13). U haalt geen nieuwe concrete elementen van bedreiging aan ten aanzien van uw partner sinds zijn terugkeer (CG p.9). Hoewel u heden gescheiden leeft van elkaar, stelt u dat u regelmatig contact heeft met hem en indien u zich in Colombia zou bevinden, zou u terug samen met hem verblijven (CG p.12). Aangezien aan de ingeroepen problemen van uw partner geen geloof kon worden gehecht, is het niet geloofwaardig dat uw partner ondergedoken zou zijn omwille van de ingeroepen gebeurtenissen in zijn vraag om internationale bescherming. Het feit dat uw partner vrijwillig terugkeerde naar Colombia, na een negatieve beslissing inzake zijn VIB en de daaruit voortvloeiende socio-economische problemen in België (CG p.8), relativeert zijn ingeroepen vrees op aanzienlijke wijze. Op de vraag om welke reden u niet met uw partner bent terug gekeerd naar Colombia, stelt u dat hij het had geaccepteerd, maar dat u angst heeft en bij terugkeer vreest voor uw leven (CG p.4 -5). Echter, u baseert uw vrees op dezelfde motieven als uw partner, terwijl deze niet geloofwaardig werden geacht. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat uw beslissing om niet mee te gaan met hem, werd ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging gebaseerd op dezelfde elementen.

Bovendien dient hier ook te worden vastgesteld dat u Colombia niet samen met uw partner heeft verlaten. U hiernaar gevraagd, stelt u dat er niet voldoende geld was om samen te komen (CG p.10). Echter, men kan er toch vanuit gaan dat indien er een werkelijke vrees was voor uw leven, er wel geld kon worden geleend om samen met uw partner te kunnen vertrekken. Bovendien heeft u sinds uw terugkeer naar Cúcuta in december 2018 en sinds uw vertrek naar het huis van uw moeder begin januari 2019, geen enkele bedreiging gekend tot het incident dat plaatsvond op 24 oktober 2019, tevens de aanleiding voor uw vertrek naar België (CG p.7). U zegt hierover dat u zelden of nooit buiten kwam en nauwelijks contact had (CG p.7), wat weinig aannemelijk is aangezien u als verpleegster werkte in een kliniek in Cúcuta (CG p.12, p.14). U onderhield ook contacten met uw schoonmoeder (CG p.7).

Aangaande het door u aangehaalde incident dat uw vluchtaanleiding vormde, namelijk op 24 oktober 2019 moet worden vastgesteld, dat ook dit volgens uw verklaring te maken had met het feit dat de groep die achter de ontvoering van uw partner zaten, nog steeds hun geld wilden hebben. Ze gaven u en uw schoonmoeder een maand de tijd om het geld te verzamelen, of ze zouden u weten te vinden (CG p.11). Bij dit incident werd in de eerste plaats uw schoonmoeder gevisieerd, ze trokken aan haar en gaven haar een duw, wat toch enigszins merkwaardig is aangezien u een vrees oproept omdat u de vriendin bent van uw partner (CG p.9). Over dit incident presenteert u bij het CG een document van de Fiscalia, dat u eerder niet had getoond ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (CG p.13), uit vrees dat het als vals zou worden aanzien, naar analogie met de neergelegde documenten van uw partner. Los daarvan zijn uw verklaringen over dit document heel merkwaardig (CG p.13-14). U stelt dat u de klacht bij de Fiscalia heeft neergelegd "nadien". U stelt eerst dat u zelf naar de Fiscalia bent gegaan, maar dat de klacht werd overhandigd aan uw schoonmoeder. Hierover verder gevraagd, zegt u dat u de klacht heeft ingediend maar dat uw schoonmoeder bij het Openbaar Ministerie ging. U erop gewezen dat Fiscalia en Openbaar Ministerie toch hetzelfde is, bevestigt u dit en blijkt nu dat u toch niet zelf naar de Fiscalia bent gegaan, maar dat u de klacht heeft neergeschreven en uw schoonmoeder ze heeft binnengebracht bij de Fiscalia. Op de vraag waarom u zelf niet naar de Fiscalia ging, verklaart u dat de politie u had gezegd zoveel mogelijk binnen te blijven en bovendien was u bezig met het regelen van uw vertrek (CG p.14). In het licht van uw verklaring dat u nog tot de 31ste oktober 2019 heeft gewerkt, overtuigt uw verklaring over deze klacht in het geheel niet.

Wat er ook van zij, aangezien u uw vrees voor vervolging baseert op identiek dezelfde motieven als uw partner, dient ook ten aanzien van u een zelfde beslissing te worden aangehouden. Inzake de vraag om internationale bescherming van uw partner werd hem de hoedanigheid van Vluchteling geweigerd alsook de subsidiaire bescherming. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, F. O. J. E. (...), heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent katholiek. U werd geboren op (...) 1986 in de stad Cúcuta in het departement Norte de Santander in Colombia. U woonde het grootste deel van uw leven in uw ouderlijk huis in Cúcuta. De laatste 3 jaren voor uw vertrek uit Colombia verbleef u in de hoofdstad Bogota. U heeft sinds zes jaar een relatie met Vasquez Angie Katherine. U heeft een zoon uit een eerdere relatie: F. S. S. (...) (°(...) 2012). Uw zoon verblijft met zijn moeder in Bogota. U behaalde een diploma middelbaar onderwijs en verdiende nadien de kost met de aankoop en verkoop van wagens. In Bogota werkte u in een callcenter en had u een hamburgerzaak. U verliet Colombia omdat u problemen kende met paramilitaire groeperingen of BACRIM (criminele bendes). Omdat u voor zaken de grens overstak naar Venezuela om er auto-onderdelen te kopen werd u verplicht om ‘oorlogsbelasting’ te betalen. U moest 500 000 pesos (138 Euro) per maand betalen en kon in ruil daarvoor de grens onbeperkt oversteken. Toen het afpersingsbedrag steeg naar 1 miljoen pesos (276 Euro) per maand besloot u niet langer de grensovergang bij Cúcuta te gebruiken. U reisde voortaan naar Maicao in het departement La Guajira om daar via de grens auto-onderdelen te kopen. Toen u op 13 mei 2016 onderweg was naar La Guajira passeerde u een controlepost. U dacht dat het de politie was en u gaf uw identiteitskaart af. U werd vervolgens meegenomen naar een onbekende plaats en werd er tot 10 uur de volgende ochtend vastgehouden. U werd vastgebonden aan uw polsen en gefolterd: er werd een steen op uw hand gegooid, ze dreigden ermee uw hand af te kappen om het naar uw familie te sturen, er werd een zak over uw hoofd getrokken, er werd een pistool op u gericht. Ze eisten 50 miljoen pesos (13.815 Euro) in ruil voor uw vrijlating. Uw broer zou 14 miljoen (3868 Euro) betalen, uzelf betaalde de 13 miljoen pesos (3591 Euro) die u op zak had en uw moeder had geld geleend om tot het gevraagde bedrag te komen. De ontvoerders namen u mee in de wagen. In het dorp Fonseca zag u een patrouille, sprong u uit de wagen en riep u om hulp. De ontvoerders waren nergens meer te bespeuren. Op het politiekantoor van Fonseca kon men u niet helpen maar uw broer contacteerde de Gaula (deel van de recherche die zich bezighoudt met afpersingen en ontvoeringen). De Gaula van Riohacha kwam u oppikken en ging met u naar het ziekenhuis voor onderzoeken. Diezelfde dag kwamen de BACRIM naar uw huis en zeiden uw moeder dat ze uw familie zouden doden indien jullie klacht indienden, reden waarom jullie geen formele klacht hebben ingediend. U ging naar Bogota en u vestigde zich daar met uw partner. U ging werken in een callcenter en verkocht hamburgers. U hoorde een lange tijd niets meer in verband met uw problemen tot u een foto postte op de sociale media van uzelf in een park dicht bij uw huis. Een maand nadat u deze foto postte kwamen ze in het huis van uw moeder geld voor u vragen en begonnen de bedreigingen opnieuw. In december hoorde u van de bewaker van uw huis in Bogota dat er mannen naar u kwamen vragen. U besloot terug te keren naar Cúcuta maar na een tijdje werd u daar opnieuw bedreigd. U nam contact op met de ombudsdienst, deze raadde u aan om zelf niet persoonlijk naar de politie en het parket te gaan maar een klacht te noteren en deze in te laten dienen bij het parket, de politie en de ombudsdienst. Uw moeder bezorgde de klacht die u had opgesteld aan de politie en het parket. U vroeg via een aangetekende brief aan de politie van Guajira om u via mail een kopie te bezorgen van het logboek van het politiekantoor van Fonseca waar u na de ontvoering bescherming zocht. U vroeg eveneens een volmacht aan de politie zodat een vriend uw ziekenhuisverslag kon opvragen in het ziekenhuis van Riohacha. U besloot het land te verlaten en naar België te reizen. U nam op 16 januari 2019 de bus naar Bogota om er uw zoon te zien en vanuit Bogota vloog u op 23 januari 2019 via Medellín naar Spanje vanwaar u doorreisde naar België. U diende op 7 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op het moment van uw vertrek uit Cúcuta ging uw moeder wonen in het huis van uw grootmoeder en verhuisde uw partner naar een appartement aan de rand van de stad.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u de BACRIM en paramilitairen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: paspoort (origineel), klacht bij de ombudsdienst, politie en parket (origineel), attest van de ombudsdienst (origineel), documenten van de politie met een fragment uit het logboek van de politie van La Guajira (kopie), medisch overzicht van het ziekenhuis (kopie), zeven foto's van uw verwondingen (origineel), attest van de psycholoog De Ridder (datum 21 mei 2019, origineel gezien), nieuwsartikels (kopie), mail van het parket ter bevestiging van ontvangst van uw klacht (kopie) en een attest van samenwonen (kopie). Op 25 juni 2019 stuurde u via uw advocaat nog een aantal mails om aan uw dossier toe te voegen: een mail gericht aan het UNHCR in Colombia, een link naar youtube en de mails van de politie van Guajira met daarin een kopie van het logboek van het politiekantoor van Fonseca.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er wordt na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) vastgesteld dat u noch een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk heeft gemaakt. Het CGVS is op de hoogte van de algemene veiligheidssituatie in Colombia en van de activiteiten van de BACRIM (criminele bendes). Het CGVS hecht evenwel geen geloof aan uw verklaringen over de problemen die u gekend zou hebben met de BACRIM, namelijk afpersingen en ontvoering omwille van uw smokkelactiviteiten via de grens met Venezuela. U verklaart dat u jarenlang auto-onderdelen smokkelde langs de grens van Cúcuta met Venezuela en dat u daar maandelijks 500 000 pesos smeergeld voor moest betalen aan de BACRIM. Toen de prijs verhoogd werd naar 1 000 000 pesos besloot u een andere grensovergang te gebruiken – die in Maicao in La Guajira (CGVS 1 p.9). Zes maanden nadien werd u aan een grenspost in Fonseca in La Guajira herkend aan de hand van uw identiteitskaart en werd u ontvoerd omdat u geen smeergeld meer had betaald (CGVS 1 p.9). Na deze ontvoering vestigde u zich in Bogota maar werd uw moeder, die nog steeds in Cúcuta verbleef, verder bedreigd door de BACRIM omdat het losgeld voor uw ontvoering niet werd betaald.

Uw verklaringen tijdens uw persoonlijke onderhouden met het CGVS over de omstandigheden waarin deze ontvoering plaatsvond zijn tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde in het ziekenhuis net na de ontvoering (document 7). U verklaart aan het CGVS dat u op 13 mei 2016 werd ontvoerd toen u een controlepost passeerde onderweg naar Maicao in La Guajira en dat zij u ontvoerden omdat u sinds begin 2016 geen oorlogsbelasting meer betaalde voor het smokkelen van auto-onderdelen (CGVS 2 p.5). In het verslag van het ziekenhuis (document 7) staat echter dat u verklaarde dat u op 12 mei 2016 ontvoerd werd toen u in Fonseca had afgesproken met mannen die een wagen van u hadden gestolen en aan wie u geld zou geven om de wagen terug te krijgen (document 7). Deze verklaringen zijn dermate verschillend dat dit afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Afgaande op de inhoud van het ziekenhuisdocument valt immers het motief weg dat u naar voren schuift als reden voor het feit dat de BACRIM u viseren, meer bepaald dat u hen al enige tijd geen smokkelgeld meer betaalde. Hoewel het ziekenhuisdocument aan bod kwam tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u niet uitgelegd waarom u in het ziekenhuis een andere reden opgaf als reden voor uw ontvoering waardoor dit een smet werpt op de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS 1 p.5). Verder is het ook opmerkelijk dat de BACRIM met één blik op uw identiteitskaart wisten dat u geen smokkelgeld meer betaalde (CGVS 2 p.6). Er werden geen vragen gesteld, er werden geen lijsten bekeken, er werd niet gebeld of geïnformeerd (CGVS 2 p.6). Nochtans verklaart u dat alle handelaren daar illegaal spullen kochten en dat de meerderheid via de illegale weg ging en belasting betaalde (CGVS 1 pp.10-11) en u bevond zich in een ander departement (La Guajira) toen u werd tegengehouden (CGVS 2 p.4). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u in heel het land bij leden van de BACRIM gekend zou zijn en zij op basis van uw uiterlijk en naam meteen zouden weten dat u al enkele maanden geen smeergeld meer betaalde om de grens Cúcuta-San Antonio te gebruiken. Deze door u voorgestelde gang van zaken komt allesbehalve overtuigend over.

Ook stelt het CGVS zich vragen bij het gegeven dat u er na uw ontvoering in mei 2016 en de bedreigingen van de BACRIM toch voor koos om in september 2017 gebruik te maken van de grensovergang Cúcuta-San Antonio om op vakantie te gaan omdat deze weg goedkoper is dan via de luchthaven van Colombia (paspoort; CGVS 2 p.5). Het is deze grensovergang die u jarenlang gebruikte en waarvoor de BACRIM smeergeld betaalde. Het was omdat u weigerde een hoger bedrag te betalen en geen gebruik meer te maken van de grensovergang dat u werd ontvoerd en gemarteld volgens uw verklaringen. Indien u werd ontvoerd omwille van uw smokkelactiviteiten langs deze grens en het feit dat u stopte met betalen, kan verwacht worden dat u deze regio zou vermijden. Dat u er dan voor kiest om voor een plezierreis van 15 tot 17 dagen deze grensovergang te gebruiken, doet sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS 2 p.5). Bovendien geeft u pas toe dat u na uw ontvoering in mei 2016 nog eens langs deze grens reisde wanneer u geconfronteerd wordt met de stempels in uw paspoort en verklaarde u eerst dat u na 13 mei 2016 niet meer in San Antonio was geweest (CGVS 2 p.5). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook aan de bedreigingen die volgden na uw ontvoering kan geen geloof worden gehecht.

Zo zouden leden van de BACRIM onmiddellijk na uw ontvoering in mei 2016 naar het huis van uw moeder zijn gegaan om te dreigen dat er geen klacht mocht worden ingediend of dat ze jullie anders zouden doden (CGVS 1 p.3). Ook toen u in Bogota verbleef bleven leden van de BACRIM naar het huis

van uw moeder komen om haar te bedreigen (CGVS 2 pp.7-9). In het begin kwamen zij iedere maand, nadien om de drie maanden (CGVS 2 p.8). Toch bleef uw moeder in haar huis in Cúcuta wonen tot uw vertrek uit Colombia in januari 2019 (CGVS 2 pp.2,7). Pas nadat u in januari 2019 terugkeerde vanuit Bogota naar het huis van uw moeder en u besloot het land te verlaten, trok uw moeder in bij uw grootmoeder (CGVS 2 p.2). Zij zou pas op dat moment het huis hebben verlaten omdat de bedreigingen sterker werden, dat ze uw moeder 'hoerendochter' noemden en zeiden dat u moest betalen of anders vermoord zou worden (CGVS 2 p.8). Nochtans werden gelijkaardige verwijten en bedreigingen al geuit vanaf het moment dat u ontsnapte bij uw ontvoering in mei 2016. U verklaart dat zij toen steeds aan haar deur kwamen en zeiden dat u hen nog moest betalen en dat jullie wel wisten wat er zou gebeuren als jullie dat niet deden (CGVS 2 p.7). Het is weinig aannemelijk dat uw moeder nog twee-jaar-en-een-half in jullie huis in Cúcuta bleef wonen terwijl zij eerst maandelijks en nadien driemaandelijks bedreigd werd door de mannen die u zouden hebben ontvoerd en toegetakeld hebben. Dat u een aantal jaren rustig uw leven kon leiden in Bogota wijst er evenmin dat ze daadwerkelijk op hardnekkige wijze naar u op zoek waren, indien u moeder werkelijk op de wijze die u vertelt bedreigd werd, kan men er van op aan dat u al vrij snel zou opgespoord zijn in Bogota indien de gebeurtenissen die u beschrijft zich werkelijk voordeden.

In deze context is het evenmin geloofwaardig dat u, nadat u van de bewaker van uw huis in Bogota hoorde dat er naar u gevraagd werd door onbekenden, besloot naar uw ouderlijk huis in Cúcuta terug te keren (CGVS 2 p.8). U leefde goed in Bogota samen met uw vrouw. U en uw echtgenote werkten en leefden er rustig (CGVS 2 p.10). U verklaart weliswaar dat u zich bekeken en gevolgd voelde, maar concretiseert dit nergens (CGVS 2 p.8). Toch besloot u terug te keren naar uw ouderlijk huis in Cúcuta louter en alleen omdat enkele onbekenden naar u kwamen vragen (CGVS 2 p.8). Gezien de jarenlange bedreigingen aan het huis van uw moeder is het weinig aannemelijk dat u ervoor koos terug te keren naar uw moeder die al sinds jaren bedreigingen ontving.

Uw verklaring voor deze keuze, namelijk dat u geen andere plaats had om naartoe te gaan omdat uw ene broer geen vaste stek had en uw andere broer Cúcuta al had verlaten omwille van uw problemen en u hem daarom niet wilde lastigvallen, is niet overtuigend (CGVS 2 p.8). U was er in geslaagd om in Bogota uw leven op te bouwen samen met uw echtgenote. U vond er werk en een woonplaats. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u geen enkele andere optie zag om u elders in Colombia te vestigen en ervoor koos naar uw ouderlijk huis te gaan waar leden van de BACRIM al jarenlang bedreigingen uitten. De documenten die u voorlegt om uw verklaringen over uw ontvoering en de bedreigingen door de BACRIM te staven, overtuigen niet en doen zelfs verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Behalve de klachten gericht aan het parket, de ombudsdienst en de politie (documenten 2, 3, 4) en het attest van de ombudsdienst (document 11), legt u enkel kopies en mails voor. De klachten gericht aan het parket, de ombudsdienst en politie (documenten 2, 3, 4), zijn bovendien door uzelf opgesteld en geven dus enkel weer wat uzelf verklaart (CGVS 1 p.3). Het document van de ombudsdienst bevat eveneens enkel uw verklaringen (document 5). Bovendien verklaart u dat u bij de ombudsdienst van Norte de Santander ging en dat die u aanraadde om niet zelf naar de politie en het parket te gaan om een formele klacht in te dienen, maar dat u beter een verklaring opstelde die uw moeder dan kon afgeven (CGVS 2 p.9; CGVS 1 p.4). Op het attest van de ombudsman staat echter dat u hem bezocht op 17 januari 2019, verklaringen aflegde over de bedreigingen op 11 januari 2019 en dat u afschriften bij had van de klachten die u richtte aan het parket en de politie (document 5). U verklaart echter dat u al op 16 januari 2019 de bus nam naar Bogota om uw reis naar Europa aan te vatten (en dat u zelfs een bewijsstuk van deze busrit zou kunnen bezorgen), hetgeen dus niet strookt met de datum van uw bezoek aan de ombudsdienst in Norte de Santander (CGVS 2 p.9). Uw verklaring dat het attest werd meegegeven aan uw moeder is weinig overtuigend aangezien er uit het document duidelijk blijkt dat u langskwam, verklaringen aflegde en afschriften van klachten bijhad (document 5; CGVS 2 p.9). Zoals reeds opgemerkt zijn alle andere documenten een kopies of emails, waardoor vervalsing niet kan worden uitgesloten. Bovendien overtuigen deze documenten ook inhoudelijk niet. In het logboek dat u opvroeg bij de politie staat enkel dat u een verklaring heeft afgelegd en dat er bescherming werd geboden door de politie van de GAULA en wordt met geen woord gerept over een ontvoering of losgeld (document 6b; CGVS 1 p.5).

Wat betreft het ontvangstbewijs van de politie van Guajira (document 6a) in verband met uw vraag om een kopie van het logboek van het politiekantoor van Fonseca op te vragen, wordt opgemerkt dat dit document opnieuw gebaseerd moet zijn op uw verklaringen. Gezien u verklaart dat u geen klacht meer heeft ingediend na uw ontvoering (CGVS 1 p.3; CGVS 2 p.7) en het politiekantoor meldt dat ze niet meer beschikken over de logboeken en u dus moeten doorverwijzen naar het archief in Riochacha, blijkt dat zij niet op de hoogte kunnen zijn van wat er toen gebeurd is (document 6a). U stuurt op vraag van het CGVS weliswaar de mails door van de politie van Guajira met in bijlage hun antwoord en een kopie van het logboek (documenten 13 en 14), maar deze mails kunnen gemakkelijk vervalst zijn en er zijn ook vormelijke verschillen in de mails en de brieven in bijlage die doen twifelen aan de echtheid (zie

verder). Bovendien is het opmerkelijk dat u niet meer weet wanneer u een kopie van dit logboek heeft aangevraagd, u weet zelfs niet of dat voor of na de laatste bedreiging was (CGVS 2 p.10). Het is niet geloofwaardig dat u niet weet in welke periode of na welke bedreigingen u besloot een aangetekende brief te sturen met vingerafdruk en uw handtekening om bewijzen te verzamelen, zeker gezien uw verklaring dat het heel gevaarlijk was om de politie te contacteren en u daarom uw moeder naar de verschillende instanties stuurde (CGVS 1 pp.4-5). De brieven van de politie van Guajira vertonen vormelijke verschillen en onregelmatigheden die doen twifelen aan de echtheid ervan. Op een brief staat het logo 'Todo por un nuevo pais' (document 6b) terwijl dit niet terug te vinden is op de andere brief (document 6a). Het logo onderaan met daarin een ster is niet leesbaar en staat op de ene brief iets lager dan op de andere brief. In een brief staat uw emailadres niet correct weergegeven, er staat 'jffigue22@hotmail.com' in plaats van 'jffigue22@hotmail.com'. De manier waarop uw gegevens en de gegevens van de afzender zijn vormgegeven verschilt ook. Nochtans zijn beide brieven afkomstig van het 'Ministerio de defensa nacional policia nacional departamento de policia Guajira' waardoor een grotere mate van eenvormigheid verwacht kan worden. Ook de vorm van de mails is zeer verschillend qua logo's en vormgeving (documenten 13 en 14). Bovendien zijn de logo's in de mail die afkomstig is van Fonseca (document 14) erg wazig, hetgeen niet overtuigt voor een originele mail van de politie. In het ziekenhuisverslag (kopie) staat dat u had afgesproken om een gestolen wagen terug te kopen (document 7). Dit komt niet overeen met uw verklaringen over uw problemen met de BACRIM omwille van uw smokkelactiviteiten. Bovendien legt u geen coherente verklaringen af over de manier waarop u de ziekenhuisdocumenten heeft bekomen. U verklaart dat de ombudsman u aanraadde alle bewijzen te verzamelen en dat u vervolgens een volmacht aan de politie vroeg opdat een vriend het verslag van het ziekenhuis van Riohacha kon opvragen en u kon opsturen (CGVS 2 p.9). U verklaart echter dat u al in Bogota was toen u de volmacht naar uw vriend stuurde, terwijl het document op 14 januari 2019 werd afgeleverd, twee dagen voor uw vertrek naar Bogota dus (document 7; CGVS 2 p.9). Bovendien staat in het attest van de ombudsman dat u hem op 17 januari 2019 opzocht, drie dagen dus na de afgifte van het attest van het ziekenhuis van Riohacha, terwijl u verklaart dat het de ombudsman was die u aanraadde om deze documenten te verzamelen (CGVS 2 p.9). De mail die u naar het UNHCR stuurde op 21 mei 2019 met de vraag om een attest te bekomen van uw bezoek in 2018 (document 15) roept ook vragen op. Eerst en vooral heeft u nergens tijdens de twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS melding gemaakt van een bezoek aan het UNHCR in Bogota om daar bescherming te vragen, ook niet wanneer u werd gevraagd of u in die periode nog naar andere plaatsen bent geweest om uw problemen kenbaar te maken en of u nog andere acties heeft ondernomen om bewijzen of documenten te bekomen (CGVS 2 p.9). U legt evenmin een antwoord voor van het UNHCR waarin wordt bevestigd dat u in 2018 bij hen zou zijn gaan aankloppen. De mail die u kreeg van het parket dat uw klacht werd ontvangen, bevestigt enkel dat u een klacht heeft ingediend maar spreekt zich niet uit over de inhoud van deze klacht (document 11).

Wat betreft het attest van de psycholoog P. d. R. (...) (document 9) wordt opgemerkt dat dit document werd opgesteld na één consultatie en dat de inhoud gebaseerd is op uw verklaringen aangezien de psycholoog zich niet kan uitspreken over de oorzaken van uw psychische situatie (CGVS 1 p.3). Het bewijs van samenwonen (document 12) bevestigt uw verklaring dat u en uw partner A. K. V. (...) sinds zes jaar samenwonen. De inhoud van het document vertoont echter tegenstrijdigheden met uw verklaringen. Het document werd opgesteld op 17 januari 2019, een dag nadat u naar Bogota zou zijn vertrokken om uw reis naar Europa aan te vatten (CGVS 2 p.9). Toch bevat het document uw vingerafdruk en werd het opgesteld door een notaris in Cúcuta, wat wil zeggen dat het ofwel een vals document betreft of dat u op 17 januari 2019 nog in Cúcuta was in plaats van in Bogota. Het CGVS wijst er verder ook op dat u verklaart dat u nergens heen durfde en dat de ombudsman u zelfs aanraadde om niet persoonlijk maar via een moeder klacht in te dienen bij de politie en het parket omdat ze u overal zochten en konden doden (CGVS 1 p.4). Dat u dan toch in deze periode van bedreigingen de moeite nam om bij de notaris te gaan om een attest van samenwonen te bekomen, is niet geloofwaardig. Deze onregelmatigheden versterken de inschatting dat u niet de waarheid vertelt over uw situatie in Colombia. De documenten en de beelden op youtube (documenten 10 en 16) hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie en de activiteiten van de BACRIM. Zoals reeds werd opgemerkt is het CGVS op de hoogte van deze situatie en neemt zij deze in acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Het is echter niet voldoende om te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie. U moet ook aannemelijk maken dat u in uw specifieke situatie nood heeft aan internationale bescherming. Dit is in casu niet het geval.

U legt foto's voor van kneuzingen op uw lichaam (document 8). Het is niet mogelijk om op basis van de foto's de oorzaak van deze kneuzingen te bepalen. Uw verklaringen over de context waarin deze verwondingen zouden zijn aangebracht zijn niet geloofwaardig. Het CGVS sluit niet uit dat u in het verleden te maken heeft gehad met geweld, alleen maakt u niet aannemelijk dat u het slachtoffer was van een ontvoering door de BACRIM omdat u oorlogsbelasting weigerde te betalen en hierna nog jaren

werd bedreigd waardoor u ook bij terugkeer nog vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Er wordt omwille van bovenstaande redenen geen geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met de BACRIM, namelijk dat u onderdelen smokkelde en daar geen smeergeld meer voor betaalde en u hierdoor in hun vizier kwam te liggen waardoor u gedwongen werd uw land te verlaten. Er dient dan ook besloten te worden dat u geen enkel geloofwaardig element hebt aangehaald of een betrouwbaar bewijsstuk hebt neergelegd dat zou ondersteunen dat u bij terugkeer vervolgd zou worden omwille van de redenen die u aanhaalde.

Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet u worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c) Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Bogota te worden beoordeeld.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Colombia feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Het is deze woonplaats die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de stad Bogota, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Colombia. Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen over de vervolging door leden van de BACRIM en dus ook niet aan het feit dat zij u zouden gezocht hebben in Bogota. Bovendien beschikt u over een duurzaam verblijf in Bogota.

U woonde van mei 2016 tot januari 2019 in de stad Bogota, samen met uw partner A. K. V. (...) met wie u sinds 6 jaar een relatie heeft. U en uw echtgenote werkten allebei: u werkte in een callcenter en had een eetstandje, uw echtgenote werkte in een ziekenhuis (CGVS 2 pp.8,10). Jullie hadden een woonplaats (CGVS 2 p.8). Uw zoon uit uw eerste huwelijk F. S. S. (...) werd geboren in Bogota en woont er met uw exvrouw en haar familie (Verklaring DVZ 4 april 2019 nr.16; CGVS 2 p.8). De familie van uw ex-vrouw heeft u bij uw aankomst in Bogota geholpen (CGVS 2 p.8). Deze elementen wijzen erop dat u in Bogota over een duurzaam verblijf beschikte en dat de stad Bogota gezien moet worden als uw regio van bestemming bij terugkeer.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in de stad Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De beslissing van uw partner werd bevestigd door de RvV en heeft kracht van gewijsde.

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin heeft u aangetoond een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan die hier niet ter discussie staat. Het document van samenwoning heeft louter betrekking op uw burgerlijke stand, die evenmin ter discussie staat. Tevens werd dit document besproken in de VIB van uw partner. De apostilles die u neerlegt bij documenten neergelegd door uw partner inzake zijn VIB zijn van geen belang, aangezien de RVV reeds de beslissing van het CG bevestigd heeft en de documenten daar uitvoerig werden besproken. Verder, een afschrift van een dreigbrief, heeft geen enkele bewijskracht aangezien het door gelijk wie kan worden verstuurd. De klacht dd. 30 oktober 2019 werd bovenstaand voldoende besproken. Hoe dan ook hebben documenten slechts bewijswaarde als ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat zij in haar land van herkomst ernstige bedreigingen heeft ondergaan die hebben plaatsgevonden in een context van geweld met gewapende bendes. Zij stelt dat de vervolgingen en haar vrees voor vervolging gebaseerd zijn op haar politieke overtuiging in de brede zin en dus verband houden met het Verdrag van Genève. Gezien de huidige context van conflict en geweld in Colombia en in haar departement, zijn haar verklaringen niet enkel coherent maar ook plausibel, aldus verzoekster. Bovendien stelt zij geen bescherming te kunnen verkrijgen van haar eigen overheden, die zeer gering controle hebben over de regio, waarna zij citeert uit de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 2 augustus 2021 en wijst op het bepaalde in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Vooruitblikkend naar haar poging in het tweede middel om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van haar vervolgingen en haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Colombia in vraag te stellen, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om het geheel van haar verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de beschikbare algemene informatie. Zij meent dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en dat er voldoende elementen zijn om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Deze zijn immers eenduidig en van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie, aldus verzoekster, die nog toevoegt dat haar verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Colombia. Bovendien meent verzoekster dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd.

Verzoekster geeft voorts nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze haar – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Zij gaat in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

(hierna: CGVS) moet nagaan of de terugkeer naar haar land van herkomst in haar hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van de daarin vervatte fundamentele rechten.

Verzoekster wijst er verder op dat het CGVS niet twijfelt dat zij *“afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen en het regering”* en laat gelden dat zowel in de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, als in de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 en de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, waaruit zij citeert, sprake is van gewapende conflicten in Colombia.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2, 3, 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

Over haar bijzondere kwetsbaarheid stelt zij het volgende:

“Verzoekster wenst Uw Raad ervan in kennis te stellen dat zij momenteel 7 maanden zwanger is van een Spaanse onderdaan die in België een verblijfsvergunning heeft. De geboorte is in principe gepland voor 31.10.2021 (stuk 3).

Het spreekt vanzelf dat haar status van aanstaande moeder haar des te kwetsbaarder maakt in geval van terugkeer naar Colombia en de grootste omzichtigheid vereist bij het analyseren van haar angsten en van de mogelijkheid van terugkeer naar Colombia.”

Wat betreft de link met de asielaanvraag van haar ex-partner, laat verzoekster het volgende gelden:

“Verzoekster bevestigt dat haar vrees verband houdt met de vrees die haar ex-partner heeft geuit in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming.

Zij bevestigt dat verwerende partij de angsten van haar ex-partner en de door hem overgelegde documenten niet zorgvuldig heeft geanalyseerd (NPO, p. 8-9).

Zij voegt daaraan toe dat haar partner niet “vrijwillig” naar Colombia is teruggekeerd, maar omdat hij geen andere keuze had, aangezien zijn aanvraag werd afgewezen en hij zich illegaal op Belgisch grondgebied bevond.

Zij is dus van mening dat de aanvraag van haar ex-partner ten onrechte als ongeloofwaardig werd beoordeeld.”

Vervolgens bevestigt verzoekster dat haar ex-partner in Colombia nog steeds gevaar loopt en bedreigd blijft. Zij licht toe dat hij ondergedoken leeft, in dagelijkse angst, en alleen naar buiten gaat als het nodig is en acht het feit dat hij naar Colombia is teruggekeerd, gezien de omstandigheden waarin hij leeft, volstrekt irrelevant.

Wat haar vertraagde vertrek uit Colombia ten aanzien van het vertrek van haar ex-partner betreft, voert verzoekster nog het volgende aan:

“Verzoekster bevestigt dat zij, als zij de kans had gekregen, Colombia met haar partner zou hebben verlaten.

Zij hadden echter niet genoeg geld op die tijd en aangezien haar ex-partner – op dat ogenblik – het voornaamste doelwit van bedreigingen was, besloten zij dat het beter was dat hij reeds vertrok en dat zij zich later bij hem zou voegen wanneer zij het zich konden veroorloven (NPO, p. 9).

Het incident waarvan zij op 24 oktober 2019 het slachtoffer was en waarna zij geen hulp kreeg van de autoriteiten (NPO, p. 5, 11 en 13), was de aanleiding voor haar eigen vertrek. Aangezien haar ex-partner niet meer in Colombia was, werden zijn moeder en verzoekster het doelwit bij uitstek.”

Over het incident dat zij persoonlijk meemaakte laat verzoekster het volgende gelden:

“Wat het incident van 24 oktober 2019 betreft, kon verwerende partij dit incident redelijkerwijs niet ter discussie stellen op de – enkele – grond dat verzoekster niet duidelijk was over de vraag wie de klacht bij de Fiscalia had ingediend.

Verzoekster bevestigt dat zij de klacht heeft opgesteld, maar dat het haar schoonmoeder was die zich tot de Fiscalia heeft gewend om de klacht in te dienen (NPO, p. 14).

Voor het overige heeft verzoekster zich zeer precies uitgelaten over dit incident van 24 oktober 2019 (NPO, p. 5, 11 en 13), zodat dit incident en dus de bedreigingen waarvan zij persoonlijk en individueel het doelwit is geweest, als geloofwaardig en dus als bewezen moeten worden beschouwd."

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal een overhaaste, gedeeltelijke en niet-objectieve analyse heeft uitgevoerd van haar relaas, met schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Zij wijst er tevens op dat zij al slachtoffer werd van bedreigingen en dat er, gezien de geloofwaardigheid van haar relaas, rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, stelt verzoekster te vertrouwen op de wijsheid van de Raad en herhaalt zij dat er sprake is van gewapende conflicten in Colombia. Zij meent dat deze informatie de grootste voorzichtigheid vereist, vooral met betrekking tot haar profiel als zwangere vrouw.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een attest van zwangerschap (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij de notities van het persoonlijk onderhoud van 27 mei 2019 en 25 juni 2019 van de ex-partner van verzoekster (stukken 1 en 2) en een formulier betreffende de vrijwillige terugkeer naar Colombia van de ex-partner van verzoekster (stuk 3). In deze verweernota refereert zij voorts (onder meer) aan de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een kopie van een geboortecertificaat van 7 november 2021 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze deze artikelen *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoekster in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoekster toe op welke wijze zij de artikelen 1, 2, 3 en 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij onvoldoende aannemelijk gemaakt heeft dat er in haar hoofdte een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed op grond van de criteria van het Verdrag van Genève, nu (i) zij haar vrees voor vervolging integraal baseert op de problemen die haar partner had ingeroepen inzake zijn vraag om internationale bescherming en zijn relaas als onvoldoende geloofwaardig werd beoordeeld en hij bovendien vrijwillig en definitief terugkeerde naar Colombia, (ii) zij geen nieuwe concrete elementen van bedreiging aanhaalt ten aanzien van haar partner sinds zijn terugkeer, (iii) zij Colombia niet samen met haar partner heeft verlaten, (iv) zij sinds haar terugkeer naar Cúcuta in december 2018 en sinds haar vertrek naar het huis van haar moeder begin januari 2019, geen enkele bedreiging gekend heeft tot het incident dat plaatsvond op 24 oktober 2019 en (v) bij het incident van 24 oktober 2019 in de eerste plaats haar schoonmoeder werd gevisieerd en haar verklaringen over het door haar neergelegde document van de *Fiscalia* heel merkwaardig zijn, omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (C) de door haar neergelegde documenten deze conclusies niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht en de bestreden beslissing herneemt het feitenrelaas en de motieven van de beslissing van de ex-partner van verzoekster.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten omwille van de problemen die haar toenmalige partner er zou hebben gekend. Haar ex-partner zou in 2016 zijn ontvoerd met het oog op een grote som losgeld voor niet betaalde *renta*, doch de politie zou hem hebben kunnen bevrijden. Vanaf mei 2018 zou de ex-partner van verzoekster regelmatig dreig telefoons hebben gekregen. Ook zouden in december 2018 twee mannen aan de conciërge om informatie hebben gevraagd over de ex-partner van verzoekster en zouden daarna mensen naar de moeder van de ex-partner van verzoekster zijn gegaan om haar te bedreigen opdat zij zou zeggen waar haar zoon zich bevond. Op 23 januari 2019 is de ex-partner van verzoekster naar België gevlucht, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende.

Verzoekster maakt ook nog melding van een incident op 24 oktober 2019 waarbij twee individuen de moeder van haar ex-partner, met wie ze op weg was naar huis, vlak bij haar huis bij de arm grepen en sloegen en vroegen waar haar zoon zich bevond. De mannen zouden ermee gedreigd hebben verzoekster en de moeder van haar ex-partner te doden. Op 7 november 2019 zou verzoekster haar ex-partner naar België achterna gereisd zijn.

Verzoekster stelt bij terugkeer naar Colombia de groep te vrezen die haar ex-partner had ontvoerd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier en in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het stellen dat zij in haar land van herkomst ernstige bedreigingen heeft ondergaan die hebben plaatsgevonden in een context van geweld met gewapende bendes en dat haar verklaringen niet enkel coherent maar ook plausibel zijn en het bevestigen dat haar vrees verband houdt met de vrees die haar ex-partner heeft geuit in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster in het tweede middel aanvoert dat zij zeven maanden zwanger is van een Spaanse onderdaan die in België een verblijfsvergunning heeft en dat *“haar status van aanstaande moeder haar des te kwetsbaarder maakt in geval van terugkeer naar Colombia en de grootste omzichtigheid vereist bij het analyseren van haar angsten en van de mogelijkheid van terugkeer naar Colombia”*, stelt de Raad met verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat zij nalaat *in concreto* toe te lichten op welke wijze haar zwangerschap haar bij een terugkeer naar Colombia meer kwetsbaar zou maken. Dit element heeft bovendien geen betrekking op de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten en -vrees en doet bijgevolg geen afbreuk aan de beoordeling daarvan door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Het attest van zwangerschap dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, is dan ook niet dienstig ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. Hetzelfde kan worden gesteld inzake de kopie van een geboortecertificaat van 7 november 2021 die zij ter terechtzitting neerlegt. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wordt door de Raad overigens hoe dan ook met de nodige omzichtigheid behandeld.

Waar verzoekster in het tweede middel aanvoert dat de commissaris-generaal de angsten van haar ex-partner en de door hem overgelegde documenten niet zorgvuldig heeft geanalyseerd, wijst de Raad erop dat de beslissing van de commissaris-generaal van 16 juli 2019 inzake het verzoek om internationale bescherming dat de toenmalige partner van verzoekster op 7 februari 2019 indiende door de Raad op 29 april 2020 bij arrest nr. 235 682 werd bevestigd en dat de Raad in dit arrest eveneens aan de voormalige partner van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld – en door verzoekster niet wordt betwist –, heeft de beslissing inzake het verzoek van de ex-partner van verzoekster van 7 februari 2019 kracht van gewijsde, waardoor zij als *quasi-onweerlegbaar* wordt beschouwd. Het betoog van verzoekster in het tweede middel dat *“haar partner niet “vrijwillig” naar Colombia is teruggekeerd, maar omdat hij geen andere keuze had, aangezien zijn aanvraag werd afgewezen en hij zich illegaal op Belgisch grondgebied bevond”*, vindt ten slotte geen steun in het *formulaire de déclaration de retour volontaire (REAB)* dat verwerende partij bij haar nota met opmerkingen voegt en dat door de ex-partner van verzoekster op 28 oktober 2020 werd ondertekend.

Waar verzoekster in het tweede middel aanvoert dat haar ex-partner nog steeds gevaar loopt in Colombia en bedreigd blijft en dat hij ondergedoken leeft, in dagelijkse angst, en alleen naar buiten gaat als het nodig is, beperkt zij zich tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waaraan, gelet op de eerdere beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming door de commissaris-generaal en door de Raad, geen geloof kan worden gehecht. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat het feit dat haar voormalige partner naar Colombia is teruggekeerd, gezien de omstandigheden waarin hij leeft, volstrekt irrelevant is.

Waar verzoekster in het tweede middel laat gelden dat “zij, als zij de kans had gekregen, Colombia met haar partner zou hebben verlaten”, doch dat ze toen niet genoeg geld hadden en daarom hadden besloten dat het beter was dat haar ex-partner, die het voornaamste doelwit van bedreigingen was, reeds vertrok en dat zij zich later bij hem zou voegen wanneer zij het zich konden veroorloven, beperkt zij zich tot een herhaling van wat zij eerder tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt bijgevolg aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekster voert geen enkel argument aan om de these in de bestreden beslissing dat men er toch kan van uitgaan dat indien er een werkelijke vrees was voor haar leven, er wel geld kon worden geleend om samen met haar (ex-)partner te kunnen vertrekken te weerleggen en blijft hiertoe aldus in gebreke. Bovendien gaat verzoekster voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dat zij sinds haar terugkeer naar Cúcuta in december 2018 en sinds haar vertrek naar het huis van haar moeder begin januari 2019 geen enkele bedreiging heeft gekend tot het incident dat op 24 oktober 2019 zou hebben plaatsgevonden, waaraan omwille van de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar beslissing om niet mee te gaan met haar ex-partner werd ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging gebaseerd op dezelfde elementen waar zij poneert dat aangezien haar ex-partner niet meer in Colombia was, zij en zijn moeder het doelwit bij uitstek werden.

Waar verzoekster in het tweede middel betoogt dat de commissaris-generaal het incident van 24 oktober 2019 redelijkerwijs niet ter discussie kon stellen op de – enkele – grond dat zij niet duidelijk was over de vraag wie de klacht bij de *Fiscalia* had ingediend, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing dat bij dit incident in de eerste plaats de moeder van haar ex-partner werd geïdende en dat ook dit incident volgens haar verklaringen te maken had met het feit dat de groep die achter de ontvoering van haar partner zat, nog steeds haar geld wilde hebben, een feit waaraan in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat haar ex-partner indiende onvoldoende geloof werd gehecht. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoekster bevestigt nog dat zij de klacht heeft opgesteld, maar dat het haar schoonmoeder was die zich tot de *Fiscalia* heeft gewend om de klacht in te dienen, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door haar afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Verzoekster betwist bovendien niet dat zij geen overtuigend antwoord gaf op de vraag waarom zij niet zelf naar de *Fiscalia* ging. Dat verzoekster zich voor het overige zeer precies heeft uitgelaten over het incident van 24 oktober 2019 doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven hierover, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, en door verzoekster niet worden weerlegd of ontkracht.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Deze motieven volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekster in het tweede middel verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoekster in gebreke blijft de door haar voorgehouden problemen met – en vrees voor – de groep die haar ex-partner zou hebben ontvoerd aannemelijk te maken, is haar betoog in het eerste middel dat de vervolgingen en haar vrees voor vervolging door deze groep gebaseerd zijn op haar politieke

overtuiging in de brede zin en dus verband houden met (een van) de criteria van het Verdrag van Genève niet dienstig. Waar verzoekster in het eerste middel nog argumenteert dat zij bovendien “*geen bescherming (kan) verkrijgen van haar eigen overheden, die zeer gering controle hebben over de regio*”, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten en -vrees niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van UNHCR van september 2015, als de COI Focus “*Colombia: Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020 en de COI Focus “*Colombia: Veiligheidssituatie*” van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia

regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar nota met opmerkingen op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van verwerende partij door de Raad overgenomen.

Gelet op haar verklaringen over haar herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Cúcuta, in het departement Norte de Santander, waar verzoekster geboren is en het grootste deel van haar leven heeft gewoond, worden beoordeeld (administratief dossier, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4).

Op basis van de hem voorgelegde informatie besluit de Raad dat in het departement Norte de Santander actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die deze appreciatie kan ombuigen.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in het departement Norte de Santander ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Norte de Santander voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar dit departement een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het departement Norte de Santander. Zij wijst er weliswaar in het tweede middel van haar verzoekschrift op dat zij zwanger is en legt ter terechtzitting een fotokopie neer van een geboortecertificaat van 7 november 2021, doch zij licht niet toe – en de Raad ziet niet in – in wel opzicht het prille moederschap van verzoekster ertoe zou leiden dat er in haar hoofd (of in hoofd van haar pasgeboren baby) een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ten slotte beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in hoofd van verzoekster omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN